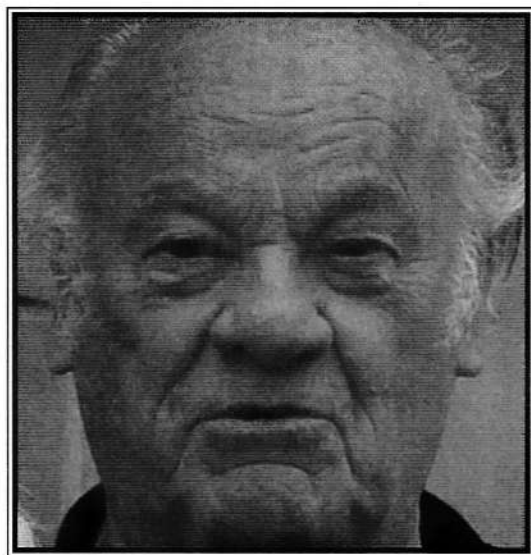
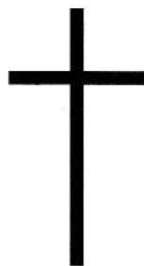

*Nem félek a Haláltól,
Állok vele szemben,
De mikor lesújt Rám,
Isten ölelj át engem!*

Isten akaratát elfogadva tudatjuk, hogy

Dr. Palotás János
tanárúr
a budapesti József Attila Gimnázium
volt igazgatója

2008. december 7-én

életének 77. évében méltósággal
viselt súlyos betegség után csendesen
elhunyt.

Drága halottunkat

december 22-én 10 órakor a budai Cisz-
terci Szent Imre Templomban búcsúztatjuk
a római katolikus egyház szertartása szerint.

Ezt követően hamvait szűk családi körben
a Nagykovácsi temetőben helyezzük örök
nyugalomra.

– Felesége, gyermekei, unokái, testvérei –

A virágra szánt összeget a Nagykovácsi Nagy-
boldogasszony Templom restaurálására kívánjuk
fordítani. Számlaszám: 65700086-10115442

Távirati cím: Palotás Anna
2090 Remeteszőlős, Rígó u. 11/a.

*Palotás János az augusztusi nagykovácsi találkozón, amikor elmondtam neki a kerti beszélgetésben:
azért jöttem, hogy „távozása” után búcsút vegyek tőle a tantestület nevében, ezt válaszolta:*

Nem engedem meg, túl sokat tudsz rólam...

Tisztelt Jelenlévők,
kedves János!

<Minden egész eltörött...> így jelentette be a XX. század megjöttét a Vátesz. Azóta töredékes, torzó, félbeszakadt az életünk. Nemzetünk közösségéé és benne a mienké. És mert az ember teljességre vágyik – sorsa tragikus. A nagyakarátú emberek sorsa még szembetűnőbb az. Érzik: börtön a világ. Kitörni vagy elmenekülni akarnak. Hiszen jogos a kérdés:

Pótolnak-e életet élet-morzsák?...

Szent vágyaimba ki látott?...

A mi barátunk, nemzedék-társunk és kollégánk – nekem 33 esztendőn át az – János, akitől most elköszönünk, személyes sorsában élte meg mindazt, amit a XX. század tartogatott a gondolkodó embernek. Hazai történelmünk páratlan eseményekkel és élményekkel rajzolta meg életünk díszleteit. Trianon, világháború, társadalmi és politikai átalakulás, világnézeti válság, 1956 drámája, 1958 és 1989. június 16-a...

A cselekvő ember, akiben már kiforrott – a hivatás, és az iskola, a nevelés, az örök vizsgálódás-elemzés, és mérték- és értékteremtés, és a jövőért érzett egyre súlyosbodó felelősség adta meg mindennapjainak tartalmát – eszméinek és a praktikumnak foglyává vált. Nehezen tudtuk mindennapi munkánk során örökölt eszményeinket megtartani. Veszélyessé váltak.

Iskolánk, amely többünk számára, a mi korosztályunknak, második Alma Materré lett – a tanári működés folyamán, hat évtizedes fennállása alatt egyedül Palotás Jánosban kapott olyan igazgatót 16 esztendőre, aki maga választotta meg munkabeosztását – azóta tudjuk: élethivatásul.

Nem politikai érdek jelölte ki a helyét, ő maga akarta. Tudta mire vállalkozik, már évek óta ismerte a testületet, célja volt vele. Karaktere szerint is vezetésre termett. Igen gazdagon összetett egyénisége romantikus alkatról árulkodik. Ideál és cselekvés együtt, lehetőleg egymást kiegészítve. Belső és külső hídszerep. Amelyről 1987. ápr. 23-án szólt ünnepi megnyitójában, a díszteremben. Múlt és jelen és jövő összekapcsolása. Az érték, a szabály, a norma, az igény, a teljesítmény és a minőség – mint pedagógiai kulcsszavak. A változás, a nyugtalan keresés, az újat akaró változtatás embere ő. Az önérvényesítés feltétel nélküli vágyaé. Hajlama a hatalomban, a központi irányító tekintélyben találja meg igazi helyét, uralkodnia kell a saját körében, és ezt a kört kitérítetni igyekszik. Ezért nem elégszik meg a család – számára – szűk körével. Így válik állandó konfliktus forrásává a közélet és a magánélet. Pedig a szeretet és az önösség különös módon keveredik benne. Jóságos, jóindulatú, melegszívű, mindig kész két kézzel adakozni; de csak annak, aki megnyerte rokonszenvét, s azért, hogy a maga énje és jelentősége növekedjék ezáltal. Két kollégánk, mindkettő „persona non grata” az oktatásügyi hivatalnokok szemében, Palotás János segítségével jutott lakáshoz! Vendégszeretete, nagyvonalúsága – nagylelkűsége fejedelmi gesztusok.

A mi növekedésünk százada, az ezredfordulóhoz közelítő utolsó évszázad, a hazugság százada lett. A modern barbárság kora. Mindnyájan, akik örítettük a gyerekkorban kapott útravalót, ellenállók voltunk, ÁLARC alatt éltünk, ellenállókká lettünk. Pedig a neveltetés és a műveltség kettős vonása részben megfelelt a kor hivatalos elvárásainak: forradalmár-szocialista és népi-nemzeti eszményekkel léptünk be az életbe az iskolapadokból. Amikor álmaink „orra buktak”, maradt az álom, az idill, a sziget. Egyikünk a könyvei közé menekült, János végül a vidéki tusculanum csendes békekikötőjét építette fel. A magányban találta meg nyugalma. És az utazásban, a tanításban, a barátságban, a természetben.

A hajnali harangszó, a távoli kutyaugatás, a madarak csivitelése és a gondosan ápolt gyümölcsfák visszahozták a bakonyi szülőfalu ízét-zamatát és a számára mindig oly hazaváró muzsikáját. A békéét, sőt magát a belső békét.

Idén januárban utolsó találkozóra hívta meg egykori munkatársait. Azon az utolsó vacsorán ezzel a személyes vallomással köszönt el:

„... hogy boldog lehettem, nektek köszönhetem. Isten áldjon benneteket!...”

Mi, akik itt állunk, legjelenlevőbbnek valószínűleg Őt, Jánost tartjuk. És ez így igaz...

És bár a Század azt parancsolta: rejtsd el az igazi arcodat, tedd fel az álarcot, a közszerepet vállaló férfi és igazgató és hős nem tudta nem megmutatni magát, mert őszinte, igazságkedvelő volt. És akkor előbukkant a szenvedő ember, az áldozattá lett sorstársunk, a bujkáló gyermek, akik valamikor elindult világhódító útján.

Kedves János, aki Barát és nemes Ellenfél egyaránt voltál számomra!

Köszönöm, hogy néhányszor megmutattad magadat. Amikor Pásztón Béni bácsi utolsó születésnapján együtt vacsoráztunk az Öreggel, amikor Csizmazia Placidot köszöntöttük a maiak nevében, együtt ebédelvén a szálloda éttermében a távolból érkezett vendéggel, amikor édesanyád kérésére Atyád sírját beszentelte egykori diákunk, amikor Eckhardt Sándor és Szabad György professzorokkal találkoztunk, amikor Károly apát úrral együtt terveztük iskolánk jövőjét, amikor a szűk három órányi római tartózkodás idején elfutottál velem Michelangelo Krisztusát megmutatni – nekem – ; amikor Laci bácsival borozgattunk. Szemesen, ahogyan ajándékként hoztad a tantestület elé Mensáros Lászlót Arany-verseket bemutatni, ahogyan bölcs előérzettel feleségem halálakor azt üzented: így már ketten fogunk helyet készíteni neked – Odaát... – pedig még hat évod volt hátra..., s ahogyan néhány hete a nagykovács kertben könnyek nélkül köszöntél el tőlem....

Ezek az órák, ezek az együttlétek láttatták velem és velünk lelked titkait. Mi is gyakran boldogok voltunk gazdag életed árnyékában – az Élet árnyait feledve ilyenkor.

Gyakran szerettél eljátszani a gondolattal: a végjátékot engem megelőzve játszod el. Bízattál: jó referenciákat fogsz adni rólam, Odaát. Sokan azt hiszik talán: ez afféle bolondéria. Nem, ez könnyes, komoly játék volt. Igazad lett. Ebben is.

Még nincs 2 éve, hogy Nagy Gáspár végleg elköszönt. Az utolsó nyáron, 2006 nyarán, már a búcsúzás-elköszönés előérzetében az alábbi tíz sorost írta nekem, lapszélre a Nagykovácsihoz közeli Budakesziről.

Ugyanazon a porlepte úton...
de már lassabban és visszafelé...
– Neki ajánlod fáradt lépteid –
láttad a Világ nagy díszleteit:
szemednek ennyi éppen elég.

Ahogy közeledsz, ámulva lassulsz,
és átrendezed a hangsúlyokat...
egy leharcolt hajszál simul
tenyered sötét sorsvonalába:
majd tűnődhetsz fölőtte sokat.

Ezzel szeretnék mélyebb megértést mutatni – most már végleg jelenlévő – szenvedésed és testamentumod iránt, amelyet utoljára 2008. augusztusában láthattam, hallhattam az asylum kertjében: aug. 7-én a Hiroshima és Nagaszaki közötti nap évfordulóján, a pillanatnyi Történelmi Csendben...

Búcsúzunk dr. Palotás Jánostól

Ne tessék meghalni tanár úr, annyi mindent kell még megbeszelnünk, zokogott fel a tanítvány, amikor hírét vette, hogy dr. Palotás János, a budapesti József Attila Gimnázium egykori igazgatója a Szent Ferenc Kórházban az utolsó óráit éli. Döbbenetes, hogy a gyerekek azt hiszik, meg lehet beszélni a halállal, hogy várjon még egy kicsit. Legyen kegyesebb az emberhez. Nem, a halállal nem lehet semmit megbeszélni. Dr. Palotás János a József Attila Gimnáziumban 33 éven keresztül tanított, és 16 esztendeig igazgatta a nagyhírű, kitűnő gimnáziumot, és magyarra, történelemre tanított ezer és ezer diákot.

Külpolitikusnak készült, a Külügyminisztériumban kezdte a szolgálatot, veszélyes korszakban, 1956 előtt. Nagy politikus lett volna, kiváló diplomata, széles látóköre, diplomáciai érzéke, átlátóképessége erre predesztinálta. Ám nem lett külpolitikus, nem is a politikai pályán dolgozott, hanem tanár lett. Lakolnia kellett azért, hogy látogatta a Petőfi Kört, munkahelyén a forradalmi bizottság titkárává választották. Mennie kellett. Fegyelemi bizottság elé állították. Majd, amikor a rendszerváltáskor a tanítvány, Kiss Gy. Csaba ismertette dr. Palotás János kálváriáját; a külügyminiszter 1991. október 23-án kelt levélben a következőt írta az akkor már híres gimnáziumi igazgatónak. „A méltatlan elődöket nem, de a jogfolytonosságot vállalva ezennel megállapítom, hogy az ön ellen le-

folytatott eljárást elítélem, és egyben önt a Magyar Köztársaság kormánya nevében megkövetem.

Elégtétel lehetett ez Palotás Jánosnak, aki a magyar pedagógiában alkotott maradandót.

Lukácsi Huba, a tanártárs így vall egykori igazgatójáról: derűs ember volt, teljes életet élt, bánthatták, de tudott megbocsátani, szigorú volt, és mégis szerették diákok, tanárok egyaránt. Amikor elhagyta a külügyi pályát – mert elhagyatták vele –, pedagógiából doktorált. Érzéke volt a neveléshez, a tanításhoz. Nagyszerűsége lényéből fakadt. Nem ismerem tanárt és diákot, aki ne szerette volna. S ha a tanár már nem bírt a diákkal, elég volt annyit mondani neki: beviszlek az igazgatóhoz. Gyereket soha nem bántott, viszont nevelt és tanított.

Apai öröksége volt a tanárság. Székesfehérvárra járt gimnáziumba, az egyetemen Bárczi Géza, a híres nyelvészprofesszor, Gyergyai Albert, Sötér István és Szabó Árpád tanították. Szabó Árpádtól tanulta életének eligazító mondatát: Hatalmas a hitben rejlő erő, de a feltétel nélküli hit rombolhat is.

Gyászjelentésén olvasom a sorokat. „Nem félek a haláltól, állok vele szemben, de mikor lesújt rám, Isten ölelj át engem!”

Részesült a betegek szentségében, megkenték kezét, lábát és homlokát a szent olajjal. Felvette az utolsó kenetet, szentséggel megerősítve költözött el ebből a világból, amelyiket szeretett.

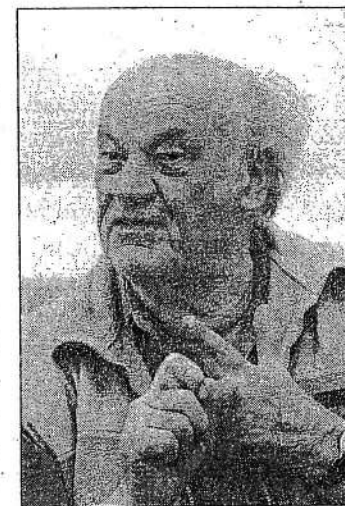
Barátja, Obersovszky Gyula mondta Palotás Jánosról egy kiállítás megnyitón: „Ha dr. Palotás János büszke az én barátságomra, én tízszeresen vagyok büszke az övére, lévén, hogy a haza egyik legszellemibb szellemi emberének tartom, és ez a fogalom nálam valami olyasmit jelent, amit nem lehet sem innentől, s túlannál befogni, öntörvényes és éppen abban lényegű, hogy ott érzékel, ahol senki más, ahol a szívszorongató érzékelhetetlenek lapulnak.

Diákjai rajongtak érte. Családomból tudom, hiszen elsőszülött lányom az ő iskolájában érettségizett, dr. Palotás Jánosnak, a tanár úrnak, az igazgatónak nem volt párja Budapest-szerte.

Most búcsúzunk tőle. December 22-én a XI. kerületi Szent Imre templomban gyászmisét mutatnak be lelki üdvösségeért. A magyar pedagógia aranykönyve feljegyezte a nevét, és szívükben őrzik emlékét tanítványai és tanártársai.

Tanár úr, igazgató úr, Isten Veled, nyugodj békében!

Győri Béla

Hírlevél

Budai Ciszterci Szent Imre Egyházközség

2008. december 14. (VIII. évfolyam 20.szám) www.szentimre.hu

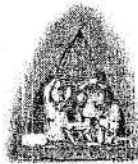
Következő lapzártá: december 29 Szerkesztőség: hirlevel@szentimre.hu

„... Édesanyám vezetésével a karácsonyi Betlehemhez kerestünk mindenfelét a réteken. Az is szép emlékeim közé tartozik, amikor Karácsonykor egy idős hölgnél akkora Betlehemet láttunk, hogy majdnem az egész szobát betöltötte. Olyan gyönyörűnek találtam, hogy alig bírtam betelni a látványával”. (XVI. Benedek pápa önéletrajza)

Lám, mit számítanak a szép emlékek, a tiszta érzések, az értékekre neveltetés! A hálánk Jézus Krisztus közénk születéséért legyen életet, jövőt formáló erőnk!

Budapest-Szentimreváros, 2008 Karácsonyán

a Budai Ciszterci Szent Imre Plébánia

ELHUNYT DR. PALOTÁS JÁNOS, a József Attila Gimnázium ny. igazgatója, a Magyar Köztársasági Arany Érdemkereszt kitüntetés tulajdonosa. Külpolitikus akart lenni, végül tanár, majd iskolaigazgató lett. „Régi bölcsesség, hogy a sors útjai esetenként kiszámíthatatlanok... Fanyar humorral akár meg is köszönhetném az ötvenhatot követő és személyemet ért igaztalan döntéseket, hiszen nélkülük elkerült volna a pedagógus pálya, mely szakmailag teljessé, emberileg pedig boldoggá tette életemet. És a József Attila Gimnáziumban, melyet az említett sors ajándékának tekintek, s ahol rövid kitérők után krisztusi kort, harminchárom esztendő tölthettem el. Ez az időszak volt az én igazi kárpótlásom.... Annak viszont nagyon örülök, hogy ... az ország egyik legszínvonalasabb középiskolájában dolgozhattam, amelynek meghatározó pillérei voltak a múlt tisztelete, az értéktéremtés igénye és a diákokat és pedagógusokat egyaránt érintő lelkiismereti szabadság. Mert igaz az, hogy minden háztetőről egyformán látni a napot, de az is igaz, hogy ez a nap nem süt arányosan valamennyi háztetőre.”

Lelelkiüdvéért a szentmisét december 22-én de. 10:00 órákor mutatjuk be a Szent Imre Templomban.

Requiescat in pace

É N N E M T U D O M . . .

KRISTÓF ATTILA

(nekrológot írok-e...)

Én nem tudom, hogy azok közül az értékek közül, amelyek – minden kisserűségünk, anyagi, erkölcsi és szellemi csődjeink mellett – a Kádár-korszakban is kétségkívül létrejöttek, melyek maradtak.

dók. A szocialista erkölcs is átalakult, így változhatott a nyíltszíni hazugság trágárul cinkos beismerése ragyogó szónoki teljesítménnyé, és adósságunk brutális növekedése államférfiúi bravúrrá.

Nemrégiben halt meg egy olyan ember, akinek a legmélyebb szocializmus idején sikerült megőriznie olyan múltbeli hagyományokat, amelyeket a korszakem igyekezett végképp eltörölni. Palotás Jánosnak hívták, a budapesti József Attila Gimnázium igazgatója volt hosszú éveken át, az iskola erkölcsiségét, szakmai színvonalát, nemzeti szellemiségét és hitbéli állapotát az alapító ciszterci nevelési tradícióhoz közelítve. Ragyogó tanári karral dolgozott, kialakítva a magyar kultúra és oktatás egyik menedékhelyét. Nincs szándékomban nekrológszerűen méltatni érdemeit, de el kell mondanom, egy volt azok közül, akik hajlíthatatlan gerinccel, de leleménnyel őrizték és adták tovább eszményeiket.

Sok mindenről írtam pályafutásom során, eközben jól megismertem ezt az országot, szokásrendjét és intézményeit, s bizony, ifjú lelkesedésem hamar megkopott, sőt tudatomban okafogyottá vált. 1985-ben – jó hírektől kecségetve – látogattam el a József Attila Gimnáziumba, s úgy alakult, hogy végül stílári erőfeszítések és a legcsekélyebb művi lelkesedés nélkül őszinte elismeréssel, már-már csodálattal, legalábbis csodálkozással írhattam riportsorozatot erről a Feneketlen-tó közelében lévő iskoláról. Olyan tanárokkal és diákokkal találkoztam itt, akik a legjobb érzéseket keltették fel bennem. Emlékezetemben most is elevenen él bátor szókimondásuk, a társadalmi trendekkel szemben tanúsított vélekedésük, az a szelle-

miség, amely a nagy tanáregyéniségekből, az igazgatóból, és mit mondjak: a pedellusból az egész intézményre kisugárzott.

Szabadi Lászlóra, aki harminchét évig volt a cisztereknél „iskola-szolgá”, szintén Palotás János hívta fel a figyelmemet. A gimnázium országos híri irodalomtanára, Vassbányai Ferenc pedig azt mondta róla: „Az egész országban nincs nála műveltebb pedellus.” Szabadi László így beszélt a ciszterekről: „Nagy tudású, szótartó, rendes ember volt mind. Mindegyikük tanítványaik érdekeit tartotta szem előtt, nem érdekelte őket semmi más. Ezt láttam, ezt tapasztaltam, ez az igazság.”

Valószínű, hogy 1985-ben a József Attila Gimnáziumban más rendszer működött, mint az országban. A riportsorozat, amit erről az iskoláról írtam, talán az öt évvel később bekövetkezett rendszerváltozás előszelét hordozta, nem az én érdemből. A bevezetőben ezt írtam: „Határozottan érzem tehát, hogy elegendem van a tunya és erőszakos, az ostoba és nagyhangú, az egyenlőség akarását mímelő és uralkodni vágyó, hazug emberekből, a közéletű, jól tájékozott barbárságból, amelyre az érzéketlen sokat akarás jellemző, s ezzel együtt a szellemi értékek tiszteletének hiánya. Elegendem van abból, hogy felülkerekedni lássam azokat, akik csakis az anyagi vagy társadalmi érvényesülés kicsinyes fogásaihoz értenek, akik tudják „mitől döglök a légy”, s erre a tudásra alapozzák biztonságukat és viselkedésüket, amelynek lényege és értelme a hajlékonyság, a legközségesebb mimikri. Természetesen nem tudok ellene tenni, de undorít ez az értelem, s a ráépülő, valóságosnak látszó, mégis kétszeresen hamis világ... Kétezer éves mondás jár a fejemben: „...a világ fiai eszebben forgolódnak a maguk nemzetségében, mint a viagosságjai.” Igen ám, de hinnünk kell mégis, hogy a viagosság már ma is az ember történetét...

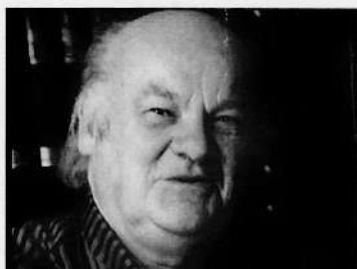
Ezekre a szavakra a József Attila Gimnázium légköre bátorított. Az iskola a rendszerváltozás után visszakért a cisztercikhez. Úgy gondolom, Palotás Jánosnak (is) köszönhető, hogy nem halott tradíciókra találtak. Hogy méltó módon emlékeztem-e erre a kitűnő emberre, én nem tudom...

**Történelem óra Palotás Tanár Úrnál
az 1970-es évek első felében (1972 – 76)**

1. Fegyelem, rend és tisztaság: a 44 tagú osztályban a tanulók nyílegyenes, egymást takaró sorokban, néma csendben álltak. Szemét a földön nem lehetett (alapfeltétel az órakezdéshez).
2. Az oktatás szerkezete, felépítése inkább az egyetemi oktatáshoz hasonlított, mint a középiskolaihoz: 5-6 hetente volt számonkérés, dolgozatírás formájában, addig az órákon Palotás Tanár úr magyarázott: logikusan, lényegre törően, tömören. Az óra végén az aktuális anyag esszenciáját szóról-szóra lediktálta (pont, vessző, aláhúzás, kiemelés pirossal). Minden szónak megvolt a helye, értelme. A számonkérésre történő felkészülés során az órákon át írt szöveget csak akkor lehetett 100%-osan megérteni, ha a magyarázatnál jelen voltunk.
3. Szóbeli felelés csak év-félév végén volt, (jegy)lezárás előtt: ilyenkor (néha) Palotás Tanár Úr megkérdezte a felelőtől: Hogy hívnak Téged? (ennek oka: ne felejtkezzünk el bemutatkozni, ha valahol megjelenünk, mielőtt elkezdünk beszélni)
4. „Bevezető mondat” (életre szóló útravaló)
A feleletet nem kezdhettük el jó bevezető mondat nélkül. Ennek jellemzői: értelmes, lényegre törő bemutatása további mondandónk egészének, ugyanakkor félmjelzi az előadó/felelő szellemi-emberi kvalitását is. (Előadásra készülés közben mai napig hangsúlyt fektetnek rá.)
5. Kossuth vagy Széchenyi? – egyik sem... illetve mindkettő: az írásbeli dolgozat kérdései nem a memorizálást (évszámok, stb.) vizsgálták, sokkal inkább a válaszadó értékítélő képességét, véleményét. (A követendő véleményt a történelem órákon megismertük.)
A feltett kérdésre a helyes válasz az volt: sem Kossuth, sem Széchenyi: mindkettő nagy MAGYAR volt, ezért igazságtalan lenne egyiket a másik elé helyezni, hanem kortársaik többségéhez kell viszonyítani őket.
6. Angol (nemzeti) zászló az angol tagozatos osztály faliújságján: Palotás Tanár Úr bejött az osztályba és ránézett a faliújságra... nem mondta, hogy vegyük le az angol zászlót, csak tudomásunkra hozta: ...a 48-as szabadságharc idején Anglia végignézte (hallgatta) Magyarország halálhőrgését...
(azt hiszem, nem sokáig maradt a faliújságon az angol zászló)
7. Humor: az ún. „fordított napon” Palotás Tanár Úr az osztálypadban ülve nagyokat nevetve nézte végig, ahogy egyik osztálytársunk a történelem órák illetve a tanár (P.J.) jellegzetes szokásait, gesztusait utánozta.

2008. december

*Dr. Vámos Rita
a József Attila Gimnázium
1976-ban végzett IV. C. osztály volt diákja*

„És a József Attila Gimnáziumban, melyet az említett sors ajándékának tekintek, s ahol rövid kitérők után krisztusi kort, harminchárom esztendő tölthettem el, kezdetben gyakorló tanárként, később igazgatóhelyettesként, majd tizenhat éven át igazgatóként. Ez az időszak volt az én igazi kárpótlásom!”

(Dr. Palotás János: Emlékképek az életemből – részlet -)

TANTESTÜLETI ÖSSZEJÖVETEL

Kedves Tanárnők és Tanár urak!

A bennünket örökké összekötő dr. Palotás János igazgató úr elhunyt 10. évfordulóján, 2018. december 7-én, megemlékező tantestületi összejövetelt tartunk egykori iskolánkban, a Villányi út 27-ben.

16:30-tól a Kápolnában (I., korábban ½ emelet 14.) imádkozunk és adunk hálát Igazgató úrért.

Kb. 16:50-től az I., korábban ½ emeleten lévő emléktáblánál gyűlünk össze.

Ezt követően, kb. 17 órától a Rajzteremben (III., korábban II. emelet 1.) találkozunk. Fábián György tanár úr vetít nekünk filmet az Igazgató úrról. Majd alkalom adódik, hogy felelevenítsük élményeinket Igazgató úrról és az Iskoláról.

Ezúton is köszönöm Szalay József tanár úr és Fábián György tanár úr szíves segítségét és közreműködését összejövetelünk előkészítésével és lebonyolításával kapcsolatban.

Tisztelettel köszöntöm Mindannyiukat:

2018. október 10.

Kovács Gábor

Feladó: Fodor Erika <efodor2@gmail.com>
Küldve: 2018. december 6. 19:44
Címzett: Kovács Gábor; Ottó Ámon; Katalin Badó; Mátyás Balázs; jagagnes@citromail.hu; Gyöngyi Kiss; István Brunner; Andrásné Czigler; Barnabás Csécs; Rita dr. Delbó; denesistvan@vipmail.hu; Marianna Dunay; Ágnes N. Farkas; György Fábián; boreniko@yahoo.com; exams@exams.hu; Pataki Pal; lilla.illyefalvi@freemail.hu; Nóra Ittész; László Iván; jakab.gyorgy@ofi.hu; Ilona Kalásziné D.; Balázs Karvázy; kinczsoka@yahoo.com; László Királyhegyi; Csilla Kiss; Korompayné Sebestyén Nóra; dios.edit@dverse.eu; György Kovács; istvan.kovacs@sru.edu; Balázs Lados; leczki@t-online.hu; lukacsi.hubane@chello.hu; Ferenc Marjanek; Péter Martin; Kárpáteurópa; Dezső Méri; Tibor Nosedá; Balázs Nyilasy; Éva Sarkadi; sarkadiildiko@gmail.com; Annamária Sudár; szalayj@gmail.com; Zsolt Szatmáry; Csabáné dr. Szántay; Kálmánné dr. Tompa; Eszter dr. Tóth; Zita Töröcsik; Károly Varga; Ferenc Vasbányai; Péter Villányi; kilianea@gmail.com
Tárgy: Re: Még egy technikai kiegészítés

Kedves Ti!

Gondolatmorzsák a holnapi Találkozó elé!

János, domináns személyisége volt a Jóskának, amikor nagy szerencsémre a "csapat" tagja lehettem (1973-1995). Egy letűnt, eltűnt világban aminek mi is láncszemei voltunk, és sajnos fogyatkozó számban át -, és túlélői vagyunk, mutatta meg, hogy így is lehet, és talán csak így, vagy hasonló módon érdemes egy gimnázium szellemiségét, a külső tényezők ellenére megőrizni, a kort figyelembe véve továbbfejleszteni, új, és új dolgokkal színesíteni. A minőségre való törekvés mellett egyéni karaktert adott az iskolának, igazi alma materre téve azt. Már a hetvenes években felhelyezte a József Attila Gimnáziumot, az akkori magyar közoktatás térképére. (Persze ehhez szüksége volt a többségében tanulni vágyó, értelmes, vagy kiemelkedő képességű diákjainkra, szépszámu tanáregyeniségeket is magában foglaló tantestületre.) "Igazgató" volt a szó legszorosabb értelmében, hiszen szinte mindig sikerült "eligazítani" bölcsességével, empátiájával, kreativitásával, kis dörzsöltségével, a bármilyen témakörben felmerülő problémákat. Hagyta sokszínű személyiségünket, tanítási, nevelési módszereinket kibontakozni, ugyanakkor, a deviancia felé hajló diákjainkat is megfelelő humorral, bölcsességgel, emberséggel kezelte. Védte, ahogy lehetett, amíg lehetett, a saját, egyben a mi territóriumunkat. Mint mindenkinek, számos emberi gyengesége is volt, de már nyugdíjba vonulása pillanatában fájdalmasan hiányzott a gimnáziumunkból!!! Egyre inkább látszik, hogy, szinte mindenkiben, legyen az diák, tanár szülő, vagy bármilyen iskolai alkalmazott mély, és általában pozitív, sokszor életüket meghatározó nyomokat hagyott. Sokat tanultam tőle, mint pedagógustól, mint embertől. Számomra nincs hét, hogy eszembe nem jutna, hogy szóba ne hoznám, bármilyen társaságban. Új munkahelyemen, a Trefortban is vannak, lettek dolgok, amit még a kilencvenes években rajtam keresztül részlegesen, vagy egészen átvettek (erdélyi, beregszászi kirándulások, éveleji szülői értekezletek témája, karácsonyi játék, ruha gyűjtés, önkéntes munka. stb) Igen ezek a jó példák, a JAG-ban már a nyolcvanas években rendszeresek voltak!!! Nagy előnyük volt, hogy nem volt kötelező. Tanárok, vagy civilek, irigykednek, hogy ilyen iskolában, "oázisban", szellemi műhelyben, ilyen vezetővel, dolgozhattunk, élhettünk.

23 éve, hogy kiléptem, mint tanár a Jóska épületéből, de amit ott kaptam, a diákoktól, a kollégáktól, Reiter Józsi bácsitól, Jánostól az örökre velem marad.

10 éve, már, hogy János egy másik dimenzióból, figyel minket, és képzeletem szerint, a szokásos kis papírkájára írja a maga számára az emlékeztető, előhívó szavakat holnapra. Biztos vagyok benne, hogy lenne megfontolandó mondanivalója mindarról, amit felülről lát.

Sajnos, holnap nem lehetek veletek, vidéken leszek. Én 95-ben megfutamodtam, és új tanári életet kezdtem, de köszönöm azoknak, akik a számunkra kedves épületben (mert bizony a Jóskás szellem a falakban is benne van, nemcsak a védők, a diákok, tanárok lelkében), vagy az új JAG -ban hasznosították, adták tovább a saját egyéniségükön átszűrve, amit Jánostól, illetve egymástól kaptunk, felcsipegettünk.

Jóízű beszélgetéseket, feltöltődést nektek holnapra.

Köszönetet mondva a szervezőknek, Jó Egészséget, Bensőséges Ünnepeket mindenkinek.
F.Erika

2018. 12. 04. 23:30 keltezéssel, Kovács Gábor írta:

Kedves Tanárnők és Tanár urak!

Vasbányai tanár úr szíves közbenjárására segítséget kapnak azok a kedves tanártársak, akik szívesebben közlekednének pénteken délután és kora este az alma materben az emeletek között lifttel, mint gyalogosan. Varga Vince, akkor szolgálaton kívüli portás, lesz segítségükre.

E helyütt is köszönjük Tanár úr gondosságát.

Tiszteletteljes üdvözlettel: Kovács Gábor